

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Ručení z poškození zvířetem podle § 1320 obč. z. není ručením za výsledek, nýbrž ručením zakládajícím se na zásadě zavinění, a zostření dotyčného ručebního předpisu nastalo jen v tom směru, že chovateli zvířete uložena jest průvodní povinnost, že se postaral o nutné opatření zvířete nebo dohled na ně. Miru péče, kterou v této příčině jest vynaložiti, dlužno posuzovati bez přepínání zásady o ručení z ohrožení s rozumným zřetelem na hledisko obecného právního života.

Žalobce vstoupil brankou, uzavřenou uvnitř a na petlici nemající zvenčí kliky, na dvůr žalovaného, tím způsobem, že musel nejprve vystoupiti na příčku ve bránce a nakloniv se dovnitř petlici otevřít; při vstoupení do dvora byl kousnut psem žalovaného, kterýž pes byl uvázán silným řetězem k boudě, ale pes, vida žalobce do dvora nakloněného a petlici otevírajícího, řetěz ten svým škubáním a vzpíráním přetrhl.

O. s. ve V. M. žalobu zamítl uznáv, že žalovaný psa úplně dostatečně opatřil uvázav jej na dvoře, na který nebyl volný přístup, a že vykonal tak vše, co rozumně po něm bylo lze žádati, takže nelze mu žádné zavinění ve smyslu § 1320 obč. z. podkládati.

Odvolací soud rozsudek zrušil nařídív, aby po pravomoci zrušovacího usnesení první instance řízení doplnila a opět rozhodla. Odvolací soud nabyt přesvědčení, že pes žalovaného nebyl tak náležitě opatřen, aby nikomu ublížiti nemohl, poněvadž se přece utrl a řetěz za sebou táhl, a že proto také nebyl onen řetěz, jímž byl pes uvázán, byť i byl nový a silný, dostatečný. Také způsob uzavření dvora nebyl dostatečný, a jestli otevření z venku bylo obtížnější, nepadá okolnost ta na váhu, poněvadž otevření cizí osobou přece nebylo vyloučeno.

Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu zrušil uloživ odvolacímu soudu, aby o odvolání žalobcově znovu rozhodl. V důvodech svých vyslovil zásadu v nadpise uvedenou doloživ: V nižších stolcích bylo zjištěno, že pes žalovaného byl uvázán na řetěz, který byl dostatečně silný a nedávno koupen, že chován byl na dvoře, jenž uzavřen byl brankou na petlici uzavřenou na ten způsob, že petlici bylo lze odstrčiti jen zevnitř, z venčí pak jen tak, že ten, kdo se snaží vstoupit, vystoupí na příčku na bránce, se přes bránku přehne a petlici odstrčí.

že příhoda udála se na ten způsob, že žalobce, ač byl osobou cizí, vnikl do takto uzavřeného cizího dvora a přes zuřivý štěkot psa do dvora vešel, čímž uvázaný pes byv tím podle své přirozené vlastnosti k bdělosti hlídacího psa vydrážděn se od řetězu utrhoval a na konec i utrhl. Uváží-li se tyto okolnosti, za nichž ku kousnutí žalobcově došlo, lze souhlasiti plně s názorem soudu první stolice, že žalovaný, pokud se týče jeho lidé tento způsob opatření psa za daných poměrů s ubezpečením mohl a směl pokládati za takový, že jím ohrožení bezpečnosti třetích osob zamezeno jest.

Dovozuje-li přes to odvolací soud v odůvodnění napadeného usnesení nedostatečnost tohoto opatření v podstatě z toho důvodu, že se řetěz přetrhl a uvázání psa nebylo tudíž dostatečně pevné a bezpečné, a že uzavření dvora na petlici nebylo rovněž dostatečným, ježto si ji žalobce mohl z venčí otevřítí, dovozuje ji a posteriori z konečného výsledku samého, totiž z nepředvídatelných a nedomyslitelných náhod, které přece nastaly a takto ukázaly, že zabezpečení nebylo přece zcela úplné. Touto argumentací staví se však odvolací soud již na půdu prostého ručení za výsledek. Schváliti jest tedy názor soudu prvního, že žalovanému vzhledem na zjištěný způsob opatření psa z poškozující příhody viny a zodpovědnosti přičísti nelze . .

Rozh. nejv. s. z 5. května 1925 č. R I 364.

J. Šindlar.

Vlastník koně, vinou jiné osoby usmrčeného, smí žalovati i sám tuto na náhradu škody — třebas je pojištěn a podle pojišťovací smlouvy přechází jeho nárok na náhradu škody na pojišťovnu a tato je jen povinna vydati mu rozdíl mezi odškodným, které mu sama dala a vyšším odškodněním, které odsouzen byl zaplatiti, ovšem jen co do částky, převyšující náhradu, kterou dala mu pojišťovna.

Z důvodů III. stolice:

Dovolatel napadá rozsudek dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), které spatřuje v tom, že nižší soudy neprávem přiznaly žalobci aktivní legitimaci. Rozhodnutí o této námitce závisí na řešení otázky, zda v důsledku ustanovení pojišťovací smlouvy uzavřené mezi žalobcem a zem. dobytčí pojišťovnou došlo k postupu žalobcovu nároku, který mu přísluší z ustanovení §§ 1295, 1323, 1331 obč.